

In posegel je Brgantov Peter v žep:

„Veš, Knut,“ je del, „moj pipec je lep in rad ga imam. Marsikako piščalko sem si že urezal z njim. Rad ga imam, ali tebe imam rajši. Na, Knut, kar vzemi pipec. Urezal si boš gori v Nemcih piščalko in piskal nanjo naše pesmi.“

In zopet so jokali in zopet so delili Knutu spomine, preproste, a lepe spomine njegovi prijatelji.

Francka nisem mogel pogledati. Preveč se mi je smilil.

Pred hišo Ferjanovo sta si brisali solze gospodična Ana in mati Ferjanova. Tudi par sosed je bilo prišlo in ko so videle žalostno, težko slovo, so jokale tudi one.

Pridrdral je voz. Knut je bil že napravljen in tudi Francek. Ni si dal vzeti, da ne bi spremil v Ljubljano svojega ljubega mladega prijatelja. Sedli so na voz, Ferjanova mati je stopila k vozu stiskaje Knutu roko. Saj ne znam popisati njene bolesi. Odstopil sem od okna, da ne vidim zadnjega prizora.

„Z Bogom, Knut, z Bogom!“ so vpili otroci za drdrajočim vozom. Veliko oko stare cerkvene ure še ni zrlo s cerkvenega pročelja na toliko žalostnih in solznih otroških oči.

„Z Bogom,“ je vpil Nemec. Njegove sanjave, ljube oči so se ozrle še enkrat nazaj na kopo otrok — prijateljev, na ljubo rednico, ki je mahala za njim z robcem, na staro cerkveno uro, ki je kazala k tako žalostnemu slovesu.

Tudi jaz ti tem potom kličem, ljubi nagajivček: „Z Bogom! Da si mi priden in zdrav.“

Božji volek.

*Božji volek v mehki travi,
kam pa šel si zgodaj davi,
ko je vse okrog cvetelo,
oj, cvetelo in dehtelo?*

*»Ej, iskal po širnem logu
sem medveda tam v brlogu,
da kožušček bi posodil,
ko bo mraz po polju hodil.«*

*Božji volek v mehki travi,
kaj pa rekel je mrmravi
striček v temnem ti brlogu,
tam v zelenem, širnem logu?*

*»Eno nogo je okrenil,
z drugo nogo je počenil,
pa je rekel: Hu — hu — hu,
da sem zletel prav do tu.«*

*Božji volek v mehki travi,
ali si kaj jokal davi,
ko se medved je smejal,
da kožuščka ni ti dal?*

*»Nisem jokal — rosni cvet
mi prodal je ves svoj med,
pa sem pil in se smejal,
ker kožuščka ni mi dal!«*

Cvetko Slavin.